

Predikan

Fastlagssöndagen 2018, årg. 1

Psalmer: 135, 137, 143, 248, 700:1, 398, 38B Pär-Magnus Möller

Vi går nu upp till Jerusalem, och allt som profeterna har skrivit om människosonen skall gå i uppfyllelse.

Det är ett enormt anspråk Jesus har på sig själv. Han säger att han är den som profeterna förebådat. Det är efter honom som Abraham längtade, det är efter honom Moses väntade, det är om honom profeterna fått syner och uppenbarelser, det är om honom hela Gamla Testamentet, Guds heliga ord, vittnat i så många år. Och nu, säger Jesus, är tiden inne för alla dessa löften och profetior att gå i uppfyllelse.

Idag får vi möta en man som fick erfara just detta. Vi möter honom i närheten av Jeriko där han sitter vid vägkanten och tigger. Han var blind och därför såg han inte vad som var i antågande, men han hörde rösterna. Det var en hel folkhop som var på väg. Det var ofta mycket folk i rörelse när Jesus förflyttade sig över landet, troligtvis var det flera hundra som följde honom. Det måste ha varit mycket roligt att få följa med i det där tåget kring Jesus - alla stimmade och stöjade och jag skulle tro att de alla kände en himmelsk närhet kring Jesus som de aldrig tidigare varit med om. Allt var glädje och fröjd.

Så möter de den blinde mannen vid vägkanten. När han väl frågat vad som stod på och han fick klart för sig att det var Jesus som var i antågande - honom hade han ju hört talas om många gånger, ropade han: *"Jesus, David son, förbarma dig över mig!"*

Nu var allt fest och fröjd och det var roligt att leva - så sitter den där blinde gamle gubben där vid vägkanten och ropar ut sin smärta och förtvivlan. *Förstör inte detta roliga, kan jag tänka att de första personerna i folkskaran tänkte. "Tyst med dig gamle gubbe, stör inte Jesus och stör inte oss i vår glädje!"*

Men, naturligtvis började mannen ropa ännu högre: *"Jesus, Davids son, förbarma dig över mig!"* Vad skall man göra?

Jesus stannade, glädjesorlet tystnade.

Det sker något märkligt med Jesus när han hör någon ropa ut sin vanda. Det är som om han inte kan gå förbi. Vad han än pysslar med, hur mycket ljud och skrål det än är kring honom, hör han det ropande människohjärtat och stannar.

Sådan är vår Gud.

Vilken trygghet! Han hör mitt rop, han ser mitt lidande, han vill inget annat än att dela min smärta och rädsla och ångest. Hans kärlek är tålmodig och god, allt bär den, allt tror den, allt hoppas den, allt uthärdar den. Den upphör aldrig! Ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner - ni är mina vänner, förklarar han senare. Så gott är det att få ropa ut sin smärta till Jesus - han går aldrig förbi!

Jag tror att Jesus ber de där första människorna, dem som sade åt den blinde mannen att vara tyst, att de skulle leda fram mannen till honom. Jag tror att Jesus gjorde så för att de hyschande människorna skulle förstå vad riktig glädje och riktig kärlek var för något. Jag tror inte Jesus ville snäsa dem eller låta dem stå där med skammen utan jag tror att Jesus ville lära dem något viktigt och underbart.

De gjorde som han sade och snart stod den blinde mannen och Jesus ansikte mot ansikte. Och de som hade lett fram honom stod bredvid. ”*Vad vill du att jag skall göra för dig?*” sade Jesus. Det är alltid så han säger när han närmar sig en människa, han frågar alltid vad just den människan vill. Det är aldrig så att Jesus tränger sig på och försöker pracka på dig en massa saker du inte vill ha - han frågar efter din längtan.

Många människor som inte känner att Jesus ger dem det som de vill ha har oftast aldrig egentligen besvarat frågan vad de vill att Jesus skall göra för dem. Många kristna har bara tagit det för givet att allting skall bli bra bara Jesus är med - och känns det inte bra så är han inte med. Men så enkelt är det inte! Jesus måste ha ditt svar på vad han skall hjälpa dig med och därför måste du först ta reda på vad du djupast sätt längtar efter.

Vad längtar du djupast efter?

Vi kanske tycker att Jesu fråga till den blinde mannen är lite dum: klart att han vill se igen. Men låt säga att han egentligen bar på en annan längtan - kanske kände han sig ensam, kanske led han brist på pengar, kanske bar han på något som var helt onämnt och som han plågades av. Jesu fråga är inte dum - den visar på en djup, djup respekt för människan och hennes liv. Han låter henne bestämma - det är hon som måste säga ja till att ta emot hjälpen- han har redan sagt sitt ja till att hjälpa.

Mannen ville kunna se igen och genast kunde han se. Den förste han såg var Jesus.

Människorna som ledde mannen fram till Jesus fick nu se hur Guds rike fungerade. Den blinde mannen som de tidigare sett som en belastning, som ett

bekymmer, som ett störande moment i deras trevliga liv - han blev nu något helt annat; en broder.

Den glädje de innan kände och som de trodde skulle bytas i dysterhet då den blinde mannen ropade ut sitt lidande, växte istället i styrka och allt folket som såg den blinde mannen, som nu kunde se, stämde upp i ett glädjevral och de sjöng Guds lov - och folktåget började röra sig igen i riktning mot Jerusalem. Där skulle de få se något ännu större - Guds kärlek i dess allra mest konkreta form, honom som gav sitt liv för sina vänner på Golgata kors. Om den kärleken handlar den fasta vi nu går in i. Inför fastetiden bär vi med oss Jesu fråga:

- *Vad vill du att jag skall göra för dig? Du vet ju att Människosonen inte har kommit för att bli tjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många." Matt 20:28 Så vad kan jag göra för dig?*

De flesta av oss blir nog lite ställda - ja, vad vill jag egentligen att Jesus skall göra för mig. Vad är det jag behöver mer än allt annat?

Vi vet alla att det inte är en ny pryl vi behöver, vi behöver ofta inte ens be om det dagliga brödet. Men någonstans i vårt inre djup finns det en röst som ropar ut vår djupaste längtan - men vågar vi lyssna till den? Nog är det så att vi egentligen vet vad längtan är, men vi vågar inte verbalisera, sätta ord på den längtan - eller?

Jag föreställer mig att den blinde mannen kände djupt i sitt liv att det var något som inte stämde. Så här var livet inte tänkt att vara. När Jesus kom väcktes rösten i hans inre och han vågade ropa ut sin brist och längtan. När Jesus sedan lät honom se så var det inte längre seendet som egentligen var hans största glädjekälla utan det att han fick se honom som var svaret på hans längtan. Han fick se honom som i sitt liv bar på den kärlek, den fullkomliga kärlek som vi alla längtar efter: Jesus. Mannen fick nåden att bli frisk i sina ögon för att han skulle få se Jesus.

Vad ropar då rösten i vårt inre? Jo om samma befrielse - om att få se honom som älskar och älskar igen. Honom som ser mig med den där blicken som ingen människa som är skadad av synden vågar bli sedd med, den blick som min himmelske Fader såg på mig med i paradiset. Den hela klara blick som ser allt - men ändå älskar.

Låt oss be: Jesus mig då se dig så att jag kan förstå att jag är älskansvärd och värdefull, låt mig se dig så att jag förstår att du vill vara nära mig och dela mitt liv, låt mig se dig så att jag kan våga älska med den kärlek du ger mig! Låt mig se dig så att jag kan bli den du skapat mig att vara. Låt mig se dig, min Herre och min Gud.

Amen.

